

Γι'αυτήν σάν πρώτα δέν σφριγώ,
δέν τρέχω πιζ σμά της...
τόρα σιγαίνομαι κι'έγω
ν'άκουσω τόνομά της.

Άλλάζει και την κρέσι μας,
μάς κόβει μέσ'στη δρόσι μας
κι'άπάνω στη δουλειά μας

Όδόντων άπηχούν τριγμοί,
κι'ήλιος δέν ψήνει μιζ στιγμή
την ραχοκκαλιά μας.

Μακράν, λευκή χιών,
όστρε της κάθε Μούσης,
πού φέρνεις και συγχρούσεις
όδοντοστοιχιών.

Και τρέχει φρίκη παγερά
τά κρύφια και φανερά
των κουφαριών μας μέλην...
σικτιρ ή κόρη του Βορρά
κι'έκεινος που την θέλει.

Πομπή του μεγάλου πατρός Καρναβάλου.

Σήμω σήμω, πλάσι χάνη,
και Καρνάβαλος μ'έβανους
δοξασμένους παρελκόνει
στός κλεινάς ίσοτεφάνους.

Γ'όδοιποι, πάταγοι και κρότοι,
γλέντι πάλι ποθ θα γίνη...
μπρός και'πίσω Πισσρότοι,
και Παλ'γάτσι κι'Άρλινοί.

Ρίχνει γύρω κομρετι
και στραγάλα και φασούλα,
και'στό μπράτσο του κρατετ
την'Ανόρθωσι την δούλα.

Τόπο τόπο γιά νά'μπή
μέ παράτα, με πομπή
Νέας φέρνει συγινήσεις,
παιαή'λουν μουσικαίς,
και σκιρτά με προσφωνήσεις
και Ρωμητών ρητορικαίς.

Και'στην τόση φασαρία
φαίνεται και μιζ κυρία
σκεπασμένη μ'άσπρο βέλο,
και'μιλετ'στόν Βενζέλο.

Κι'ό Κόντε Θεοτόκης κι'ό φλέγων χρυσομάλλης
έν μέσω της αντάρας και της χαρτοδροχής
την πέρνουν άπ'όπισω κρατουόντες υπό μάλης
πρωτόκολλα μεγάλα της μαύρης άποχής.

Και κυνηγούνε την κυρά και τραγουδούνε θλιβερά.

Άλλοτε σ'έλιμπίστηκαν
οί πρώτοι σου μνηστήρες,
μά σήμερ'άπελιπίστηκαν,
πού τέτοιοι άνδρα'πήρες.

Μας παραπότιες γολή
μέ τό κεινούμο ταίρι...
βάλε φαμακι'στό γραλί
και δός το'στόν Λευτέρη.

Όσάν χταπόδια και τούς δρό καιά μέζ έκαμάκωσε,
φαρμάκωστον τόν Κρητικό καθός μέζ έφαρμάκωσε,
και πάρ'έμας της άποχής τά πρώτα παλληκάρια
νά σέ ταίξωμε σάν πριν μέσγους και κευκουεράρια.